

σενικόν φαρμακείων. Ξένος εκείνην ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐρχόμενος εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ θέατρόν μας, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἀθιγγανίας.

Εὐμορφα, πολὺ εὐμορφα ἐτραγούδησεν ὁ βαρύτονος. Εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κηρύγματος μᾶς ἐνθουσίασεν ὅλους· μαζί του θὰ καλοπεράσωμεν ἀθάνατον χειμῶνα. Τὰ λοιπὰ τοῦ θιάσου πρόσωπα δὲν πῆγαν πολὺ καλὰ· δὲν πῆγαν καὶ πολὺ κακὰ. Τοῦ τενόρου αἱ φωναὶ ὁμοιάζουν ὀλίγον τὰ γραμματόσημα τοῦ Βελέντζα, δὲν εἶναι οὔτε κεφαλικά, οὔτε στηθικά, οὔτε λαρυγγικά, οὔτε πνευμονικά· ἀκόμα, καὶ μὴ σὰς φανῇ παράξενον ὅτι τὰς εὐρίσκω ὀλίγον ἐγγαστριμύθους. Ἡ du Gazon κυρία Ber ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας εἶναι ὀλίγον prima inter pares. Δὲν ἀπήρεσεν ἐν τούτοις· θὰ τὴν δοκιμάσωμεν καὶ ἄλλου.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς χήρας Φρειδερίκου ἐνεποίησε παντοῦ κατάνυξιν. Ἦτο μοναχὴ. Γεγονὸς καὶ λογοπαίγνιον.

Ἐν τούτοις, οὔτε τὸ λεγόμενον ἐτοιμόρροπον τοῦ θεάτρου, οὔτε ὁ φόβος τοῦ πυρός ἐν Βιέννῃ συναδέλφου, τοῦ ὁποίου αἱ φλόγες ὡς φαντάσματα παρουσιάζονται εἰς τὸν ἀπανταχοῦ θεατριζόμενον κόσμον, οὔτε ὁ χορὸς, οὔτε οἱ ἀξιωματικοί, οὔτε τὰ γεροντοπαλλήκαρα τῆς πρώτης σειρᾶς, οὔτε τόσα ἄλλα ἐπίφοβα πράγματα ἐπροξένησαν τὸν πανικόν, ὅσον ὁ Δελὴ Βορριᾶς ὅστις ἄνευ εἰσιτηρίου καὶ ἀφανὲς εἰσέρχεται δι' ὅλων τῶν πόρων τοῦ θεάτρου εἰς τοὺς πόρους τῶν ἀκροατῶν, πουντιάζων, ἐνοχλῶν καὶ προκαλῶν τὸν ἐξῆς διάλογον:

— Τρομερὰ φοβοῦμαι τὴν φωτιά.

— Κ' ἐγὼ τὸ κρῦο.

— Περίεργο! πῶς καὶ σ' τὸ ἴδιό μας θέατρο δὲν ἐπιάσῃ ποτε φωτιά.

— (Μετ' ἀπαθείας) Τέτοιο θέατρο δὲν καταδέχεται νὰ καῇ.

Φτερό.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Εἰς Σιδοτανίδην.

Ποῖός τ' ὠλπίζ' ἀπ' τὴν Αἴγυπτο πῶς εἰς τὴν Καλαμπάκα
Θεὸς νὰ σὲ βγάλουν βουλευτὴ, ὦ καπετὰν Ἀράνα!

Εἰς Μάνδαλον.

ὦ Μάνδαλε, ἀπόγονε ἐκείνων τῶν Μανδάλων,
Τῆς Καλαμπάκας καύχημα, Σιδοτανίδου στύλε,
Ὡς βουλευτὴ σὺν ἑστέιλες αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων,
Καὶ ἄλλο ἓνα μάνδαλο γιὰ τὰ Τραπεζα στεῖλε.

Εἰς Νικολόπουλον καὶ Βαλασσόπουλον.

Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε ὁ χάρος νὰ μᾶς πάρῃ,
Τώρα ποῦ μίτραις τριγυροῦν σαράντα στὸ παζάρι.

Εἰς Σταμούλην.

Σταμούλη, ἂν ἐκράτησες σημαίας μόνον δύο
καὶ τὴν ἴδική μας κράτησες, and, my dear, adio.

Εἰς ἀνεψιὸν Κεχαγιᾶ.

Οὔτε τὸ γράμμα σ' ἔσωσε, οὔτε ἡ Τράπεζά μου·
Σ' ἐξέγραψα ἀπ' ἄνθρωπο, καὶ σὲ περνῶ σ' τὰ ζά μου.
Ὁ θεὸς σας.

Εἰς Σκουζέν.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ κομψὸς υἱὸς τοῦ Τραπεζίτου,
Κρίμα εἰς τοὺς σουπέδες του καὶ κρίμα σ' τὸ πουγγί του.

Εἰς Κότταρην καὶ Κατσικαπῆ.

Κατσικαπῆς.

Ἄν κότταις ἐκλιθεῖς ἐσὺ ἀπ' οὐλα τὰ κοτέσις,
Ἀπὸ κατσικὲς ἕκαμα χιλιάδες κοκορέσις.

Κότταρης.

Κατσικαπῆ μου προὔσεχε νὰ μιμηθῇς ἐμένα
κι' ἂν θὰ γυρίσης μὴ γυρίᾳς μὲ χέρια σταυρωμένα.

Εἰς Ψύλλαν.

Χώρα μεγαλοφυΐας, ἐὰν χάνῃς τὰ πρωτεῖα,
ἀλλὰ μένεις πάντα πρώτη ἐλαφρὰ μικροφυΐα.

Εἰς Γεωργαντάραν.

Τώρα ποῦ βγήκες μοναχός, εἰς τοῦρκο Γεωργαντάρα,
Ἐμπα σ' τὴν ἄτιμη Βαυλὴ καὶ κάν' τὸ Γιωργ' ἀντάρα.

Εἰς Μακράκη.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἐπλασάν με
Ἄλληλουῖα.
Εἰσέτι πλὴν οὐκ ἐγνώκα τὰ σά, Μακράκη,
Χοῦῖα.